PRVI SPREHOD

Leopold Staff

(Ženi)

Spet bova stanovala v svojem domu
in spet po svojih stopala stopnicah.
Tega ni rekel še nihče nikomur,
le veter to šepeče po gredicah.

Ne glej na te otožne razvaline,
ne jokaj, pa čeprav to ženska mora.
Poglej, ušla sva smrti iz bližine,
poiščiva v predmestju si prostora.

Proč s praznih tramvajskih postaj in ceste...
Glej, tamkaj, kjer so vrata se razklala,
prodaja neka reva suhe preste...
Spet bova v svojem domu stanovala.

Izložba prazna, mrtvo je v lokalu.
Življenje šlo je daleč kakor ptice.
Z glavniki v škatli slepec na vogalu...
Imela bova svoje spet stopnice.

Ogrni šal, vsi udje ti drhtijo.
Brez rok in nog, oblečeni v rjavo,
fantiči pred bolnišnico sedijo.
A že je konec mesta. Vidiš travo?

Vsevkriž ležijo planke v hišnem plotu,
pred hišo ženska pere cunje svoje,
otrok na pesku se igra ob plotu
in na vse grlo mlad petelin poje.

Ob hišnem zidu leni maček dremlje,
na oglu človek govori s človekom...
Spet bodo v trgovinah bele žemlje
in zjutraj spet po mestu kangle z mlekom.

Pozabil boš, kdo dom je zrušil komu
in vse, kar veš o ranah in krivicah...
Spet bova stanovala v svojem domu
in spet po svojih stopala stopnicah.